

РЕШЕНИЕ

№ 277

гр. гр. Хасково, 05.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ХАСКОВО, VI ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в
публично заседание на седми март през две хиляди двадесет и четвърта
година в следния състав:

Председател: Валентина Ж. Иванова

при участието на секретаря Антония Сл. Бузова
като разгледа докладваното от Валентина Ж. Иванова Гражданско дело №
20225640103036 по описа за 2022 година

Предявен е от „Йеттел България“ ЕАД, ЕИК 130460283, със седалище и
адрес на управление – гр.София, Район „Младост“, ж.к. „Младост 4“, Бизнес
парк София, сграда 6, против Д. Ш. К., ЕГН *****, от гр.*****, иск с
правно основание чл. 415, ал.1 във вр. с чл. 422, ал.1 от ГПК вр. чл.79, ал.1 и
чл.92, ал.1 от ЗЗД – за установяване на вземане, за което е издадена Заповед
за изпълнение по Ч.гр.д. № 1874/2022г. по описа на Районен съд-Хасково.

В исковата молба се твърди, че ищецът подал Заявление по чл. 410 ГПК,
въз основа на което била издадена Заповед за изпълнение на парично
задължение. Заповедта била връчена на длъжника при условията на чл. 47
ал.5 от ГПК, което обосновавало правния интерес на ищеца от предявяване на
настоящия установителен иск. Обстоятелството, въз основа на което била
издадена заповедта за изпълнение, бил Договор от 10.07.2020 год. за мобилни
услуги с мобилен номер 359893283661 за срок от 24 месеца по план с
промоционален месечен абонамент в размер на 22,99 лв. Наред и с оглед така
сключения двугодишен договор, на ответника било предоставено за ползване
мобилно устройство HUAWEI Y5p Dual Blue с отстъпка от стандартната
цена, видно от т.7 от Договора. Стандартната цена на мобилното устройство

била в размер на 399,90 лева.Съгласно клаузите на цитирания договор цената в брой или общата лизингова цена с избраната от абоната /ответника/ програма Тотал възлиза на 99,99 лева. Ответникът К. не изпълнил задължението си по договора да заплаща в предвидените срокове стойността на ползваните от него мобилни услуги, като за периода от 15.08.2020 год. до 14.11. 2020 год. е следвало да заплати общо сумата от 28,41 лв.,за които ищецът издал два броя фактури.Поради неплащане в срок и въз основа на условията по сключения договор,ищецът в качеството си на доставчик на мобилни услуги прекратил едностранно договора с ответника-потребител на услугата,като след прекратяването издал крайна фактура за задълженията ,а именно фактура № 7313642313/15.12.2020 год., за сумата 272,09 лв. дължима договорна неустойка за предсрочното прекратяване на договор и сумата 28,41 лв.-неизплатени далекосъобщителни услуги за периода от 15.08.2020. год. до 14.10.2020 год. Предвид изложеното ищецът счита, че е налице правен интерес от предявяването на настоящия установителен иск и моли съда да постанови решение, с което да признае за установено по отношение на ответника,че дължи на ищеца сумите,за които е била издадена заповед за изпълнение по ч.гр.д.№1874/2022 год. по описа на РС-Хасково,а именно сумата от общо 300,50 лв.,представляваща неплатени абонаментни месечни такси и използвани услуги по Договор за мобилни услуги с абонатен номер 359893283661 и неустойка за предсрочното прекратяване на Договора от 10.07.2020 год.,ведно със законна лихва и деловодни разноски за настоящото и заповедното производство.

В законоустановения едномесечен срок ответникът чрез назначения му особен представител подава отговор, като изразява становище за частична неоснователност на предявения иск. Оспорва същия в частта на неустойката, като намира договорната клауза за неравноправна или за евентуално прекомерно завишен размер на неустойката.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, във връзка с твърденията на страните, приема за установено от фактическа страна следното:

По делото и по заповедното производство са представени Договор за мобилни услуги, сключен между „Теленор България“ ЕАД и Д. Ш. К. от дата 10.07.2020г., ведно с Приложение – ценова листа за абонаментни планове за

частни и корпоративни клиенти от дата 10.07.2020г.; Фактура *Дубликат* №7309729706 от дата 15.09.2020г., с издател „Йеттел България“ ЕАД и получател Д. Ш. К. за сумата от 12,68 лева, ведно с Общо потребление за мобилен/фиксиран номер; Фактура №7311038498 от дата 15.10.2020г., с издател „Йеттел България“ ЕАД и получател Д. Ш. К. за сумата от 36,57 лева, ведно с Общо потребление за мобилен/фиксиран номер; Фактура №7313642313 от дата 15.12.2020г., с издател „Йеттел България“ ЕАД и получател Д. Ш. К. за сумата от 300,50 лева; Общи условия на „Йеттел България“ ЕАД за взаимоотношение с потребителите на електронни съобщителни услуги, и от тях е видно, че имат описаното в исковата молба и посочено по-горе съдържание, поради което същото не следва да се излага отново текстуално, като при необходимост ще бъде обсъдено при преценката на наведените от страните правни доводи, основани на тях.

От материалите, съдържащи се в Ч. гр. д. № 1874/2022г. по описа на Районен съд - Хасково, приложено като доказателство по настоящото производство, се установява, че въз основа на заявление с вх. № 12186/25.07.2022г. в полза на ищеца срещу ответника е издадена Заповед за изпълнение № 861/26.07.2022г. за сумата от 28.41 лева – главница, ведно със законната лихва върху главницата от 25.07.2022г. до окончателното изплащане на сумата, 272.09 лева – неустойка, както и 25 лева за държавна такса и 180 лева за адвокат. Заповедта е била връчена на длъжника при условията на чл.47, ал.5 от ГПК, което обосновава правния интерес на ищеца от предявяване на настоящия установителен иск.

По делото съдът назначи и изслуша съдебно-счетоводна експертиза, заключението на която възприема изцяло като компетентно и обективно дадено. От същото се установява, че общият размер на дължимите от ответника към ищеца суми е 300.50 лева, в това число: дължими суми по фактури в общ размер на 28.41 лева и дължими суми за неустойка в размер на 272.09 лева, като за процесния период няма извършени плащания. Стойността на неустойката възлиза на сумата от 270.34 лева.

При така установената фактическа обстановка съдът достигна до следните правни изводи:

Предмет на делото са предявени при условията на обективно кумулативно съединение установителни искове с правно основание чл.422, ал.1 от ГПК, вр.

с чл.79, ал.1 от ЗЗД и чл.92, ал.1 от ЗЗД от ЗЗД, които са процесуално допустими, доколкото изхождат от заявителя по образувано заповедно производство срещу длъжника в едномесечния срок от уведомяването му за връчването на издадената заповед за изпълнение относно процесните вземания при условията на чл.47, ал.5 от ГПК.

Разгледани по същество, исквете се явяват основателни, като съображенията за това са следните:

От приетите и неоспорени Договор за мобилни услуги, както и от Общи условия на „Йеттел България“ ЕАД за взаимоотношения с потребителите на електронни съобщителни услуги по несъмнен начин се установява, че между страните е съществувало валидно облигационно правоотношение, по силата на което дружеството - мобилен оператор е трябвало да предоставя мобилни услуги срещу задължението от страна на ответника да заплаща дължимото възнаграждение за това. Съдържанието му е подробно регламентирано в горепосочените документи, които са подписани и от ответника, който не е възразил срещу приемането им като писмени доказателства, нито ги е оспорил относно автентичността им или пък от гледна точка верността им, въпреки че е разполагал с възможност за това. Ето защо и на основание чл. 20а, ал. 1 ЗЗД процесните договори имат силата на закон за страните. Доколкото се касае за търговска сделка съгласно чл.286, ал.1 от ТЗ, тъй като е сключена от търговец и е свързана с упражняването от него занятие, тя попада под приложното поле на ТЗ, а само за неуредените в него положения се прилагат разпоредбите на гражданското законодателство – чл.288 от ТЗ. Тук е уместно да се отбележи, че в договора за мобилни услуги изрично е посочено, че потребителят е получил и е запознат с Общите условия и е съгласен да ги спазва, като същото обстоятелство се установява и от декларацията-съгласие от 10.07.2020г., поради което и на основание чл.298, ал.1, т.1 и ал.2 от ТЗ те също са задължителни за него. Безспорно е, а и от съдържанието на събраните писмени доказателства се установява, че спорното вземане в размер на 290.73 лева представлява дължимата сума за неплатени задължения за предоставени услуги за предходни периоди от 15.08.2020г. до 14.11.2020г. Съгласно т.23, б. „б“ от Общите условия, месечният абонамент осигурява достъп до услугите, за които е сключен договора и включва разходите за поддръжка на мрежата и се предплаща от потребителя ежемесечно, в размери съобразно избрания от него абонаментен

план. Следователно, задължението за заплащането му не е обвързано от потреблението на мобилни услуги, и се дължи без значение дали мобилният оператор действително ги е доставил и съответно дали абонатът ги е потребил. От ответника не се твърди, че не му е бил осигурен достъп до мрежата на оператора, т.е. категоричен е изводът, че за процесния период абонатът е бил в обхвата на договорите и е получавал и потребявал предоставени мобилни услуги. Няма данни по делото за получена информация за жалби и/или оплаквания от абоната, че е бил лишен от достъп до мобилни услуги за процесния период. При това положение ответникът дължи на ищеца претендираните абонаментни такси и предоставени услуги за релевантния период, а именно сумата от 28.41 лева. Относно настъпването на изискуемостта на вземането, безспорно се установява от т.27 на Общите условия, че плащането се извършва в срока, указан на фактурата, но не по-късно от 18 дни след датата на издаването ѝ, като в случая той отдавна е изтекъл.

Ето защо, съдът счита, че искът по чл.422, ал.1 от ГПК, вр. с чл.79, ал.1 от ЗЗД е основателен и доказан в пълния предявен размер от 28.41 лева. Вземането по този иск е дължимо ведно с поисканата законна лихва, считано от датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК, по което е било образувано Ч. гр. д. № 1874/2022г. по описа на РС – Хасково – 25.07.2022г., до окончателното ѝ изплащане, по аргумент от разпоредбата на чл.422, ал.1 от ГПК.

По отношение на претендираната неустойка по договора съдът намира следното:

В договора, сключен между страните по делото, е прието, че неустойка се дължи при прекратяването на договорите за мобилни услуги по вина на потребителя или при нарушение на задълженията на потребителя по договора. След като, както вече бе посочено и по-горе, ответникът не е изпълнявал задълженията си за заплащането на изискуемите абонаментни такси и използваните услуги по договорите за мобилни услуги, ищецът е начислил сумата за неустойка. Казаното налага извода, че нарушението на договорното задължение е предвидено като самостоятелно основание за претендиране от ищеца на неустойка. От друга страна, цитираните клаузи предвиждат, че неустойката не може да надвишава трикратния размер на

стандартния месечен абонамент. Съгласно безпротиворечивата съдебна практика, когато в неустоечната клауза изрично е уговорено, че неустойката не може да надвишават три абонаментни такси, тя не е нищожна и не е неравноправна по смисъла на чл.143 от ЗЗП. Относно неустойката, представляваща разликата между стандартната цена без отстъпка на устройството и преференциалната цена при сключване на договора, в тази част клаузата също не противоречи на закона и добрите нрави и не се основава на неравноправни клаузи в договор, сключен с потребител, нито е налице обоснована вероятност за това. В случая претендираната от ищеца неустойка за предоставеното устройство е по-ниска от разликата между цената на устройството по ценова листа и цената, на която то е предоставено на ответника. Така предвиден, размерът на неустойката не противоречи на добрите нрави и не води до значително неравновесие между правата на търговеца и потребителя по смисъла на чл.143 от ЗЗП. Казаното налага извода, че претендираната от ищеца неустойка не излиза извън присъщата ѝ обезпечителна, обезщетителна и санкционна функция.

Ето защо, съдът счита, че и искът по чл.422, ал.1 от ГПК, вр. с чл.92, ал.1 от ЗЗД е основателен и доказан в пълния предявен размер от 272.09 лева, ведно с поисканата законна лихва, считано от датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК, по което е било образувано Ч. гр. д. № 1874/2022г. по описа на РС – Хасково – 25.07.2022г., до окончателното ѝ изплащане.

Съгласно т. 12 на Тълкувателно решение № 4 от 18.06.2014г. по тълк. д. № 4/2013г. на ОСГТК на ВКС, съдът, който разглежда специалните установителни иски, предявени по реда на чл.422, ал.1 от ГПК, следва да се произнесе за дължимостта на разноските, направени и в заповедното производство, и то с осъдителен диспозитив, като съобразно изхода на спора разпредели отговорността за разноските както в исковото, така и в заповедното производство.

В случая към датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение ответникът е дал повод за образуване на заповедното производство, тъй като към този момент, а и към настоящия, не е погасил процесните вземания. Ето защо, следва да бъде ангажирана отговорността му за сторените от ищеца разноски по Ч. гр. д. № 1874/2022г. по описа на РС –

Хасково. От представените по него писмени доказателства се установява, че те са действително направени и следа да бъдат присъдени в пълен размер, а именно – 205 лева.

С оглед изхода на настоящото производство, на основание чл.78, ал.1 от ГПК на ищеца се дължат разноски в пълен размер, а именно сумата от 1306 лева.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО, на основание чл.422, ал.1 от ГПК, вр. чл.79, ал.1 и чл.92, ал.1 от ЗЗД, по отношение на Д. Ш. К., ЕГН *****, от гр.*****, че дължи на „Йеттел България“ ЕАД, ЕИК 130460283, седалище и адрес на управление: гр.София, Район „Младост“, ж.к. „Младост 4“, Бизнес Парк София, сграда 6, сумата от 300.50 лева, от които: 28.41 лева - незаплатени задължения за месечни абонаментни такси за потребление на мобилни услуги за периода от 15.08.2020г. до 14.11.2020г., 272.09 лева - договорна неустойка за предсрочно прекратяване на услуги, по Договор за мобилни услуги от 10.07.2020г. за мобилен номер 359893283661, ведно със законната лихва върху сумите, считано от 25.07.2022г. до окончателното им изплащане, за които суми е издадена Заповед № 861 за изпълнение на парично задължение по чл.410 от ГПК от 26.07.2022г. по Ч.гр.д. № 1874/2022г. по описа на Районен съд - Хасково.

ОСЪЖДА Д. Ш. К., ЕГН *****, от гр.*****, да заплати на „Йеттел България“ ЕАД, ЕИК 130460283, седалище и адрес на управление: гр.София, Район „Младост“, ж.к. „Младост 4“, Бизнес Парк София, сграда 6, сумата от 1511 лева, от която 1306 лева, представляваща направени разноски по настоящото дело и 205 лева, представляваща направени разноски по Ч. гр. д. № 1874/2022г. по описа на Районен съд – Хасково.

Решението подлежи на обжалване пред Окръжен съд - Хасково в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Хасково: /п/ не се чете.

Вярно с оригинала!

Секретар: А.Б.